

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.E., zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary**, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015, čj. 107/DS/15-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu České republiky byla zamítnuta, neboť žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro udělení řidičského oprávnění, jíž je obvyklé bydliště na území České republiky, kde osoba pobývá z důvodu osobních vazeb, ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, které musí být současně splněny [rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 13. 1. 2014, čj. OD-4188-3/55436/2014/OM, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 27. 1. 2015, čj. 107/DS/15-3].

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“].

Mezi účastníky řízení je spor o to, zda žalobce prokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu.

II. Žalobní body

Žalobce namítá, že za účelem prokázání faktického pobytu na území ČR [§ 2 písm. hh) zákona o silničním provozu] předložil nájemní smlouvu, stvrzenky, jízdenky a daňové doklady, které prokazují, že se v období posledních několika měsíců v České republice skutečně zdržuje. Dále doložil čestné prohlášení S.R., R.L. a dalších tří osob, které potvrdily, že se na uvedené adrese zdržuje, popř. že na území ČR vykonává závislou práci. Na výzvu správního orgánu k dalšímu doplnění vazeb žalobce dodal k nájemní smlouvě dodatky č. 1 a č. 2 a sám také vysvětlil, že mu není pronajímatelem poskytnuta nájemní smlouva na dobu delší dvou měsíců s tím, že po dvou měsících dochází vždy k prolongaci smluvního vztahu. Pro prokazatelnost uvedeného byla doložena prolongace na základě dodatku č. 1 a č. 2 nájemní smlouvy. Dále žalobce na podporu svých tvrzení a důkazů ohledně osobních vazeb dodal explicitní potvrzení T.L., předsedy společenství vlastníků ..., který jej několikrát viděl na uvedené adrese, mluvil s ním a potvrzuje jeho zdržování se na adrese jeho pobytu v České republice. Žalobce rovněž navrhoval k důkazu potvrzení R.L., bytem ..., která plně potvrzuje, že žalobce je nájemcem bytu v obci ..., plně využívá nájemní právo a 3x až 4x týdně v bytě pobývá. R.L. je pak vlastníkem bytu č. 988/17 v k. ú. Dolní Chodov a je tou pravou osobou, která může relevantně potvrdit tvrzení žalobce o tom, že fakticky pravidelně pobývá na příslušné adrese obvyklého bydliště, využívá nájemní poměr, platí nájemné apod.

Správní orgán I. stupně odmítl provést navržené výsledky svědků jako nadbytečné, neboť vycházel z listin ze dne 16. 6. 2014, v nichž žalobce uvádí ve vztahu ke zdravotnímu pojištění svou adresu na území SRN. Žalobce k tomu v rámci podaného odvolání vysvětlil, že v předchozích svých vyjádřeních vždy uváděl, že se zdržuje na území dvou států Evropské unie, a to v SRN a České republice. Jeho vazby k oběma státům jsou profesního charakteru, když pracuje na území Německa a rovněž na území České republiky. Účel žalobcova pobytu je dán potvrzením o pobytu cizinců s tím, že od 4. 2. 2013 se žalobce zdržuje na území ČR za účelem výkonu práce. To, že opravdu v ČR pracoval či pracuje, dokládal žalobce daňovými doklady z roku 2014, dohodou o provedení práce a prohlášením zaměstnavatele. Jeho obvyklé bydliště je pak dokazováno kromě prohlášení pronajímatele, předsedy SVJ a sousedů také svědeckými výpověďmi těchto osob s tím, že neprovedením těchto důkazů dochází k porušení práva na spravedlivý proces, neboť prokázání obvyklého bydliště je plně na žalobci, který se tuto skutečnost snažil dokázat či podpořit svědectvími osob žijících s ním v domě, popř. osob, které se s ním pravidelně setkávají. Žalobce je toho názoru, že dostal regulím zákona a konstantní judikatury a prokázal své osobní vazby k místu obvyklého bydliště v ČR.

Žalobce nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které námitky považuje za nepřiléhavé, matoucí, irelevantní a nedůvodné, a to jen s poukazem na skutečnosti známé z úřední činnosti žalovaného. Jelikož se žalovaný (stejně jako správní orgán I. stupně) nevypořádal řádně s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu správního řízení [§ 68 odst. 3 správního řádu], je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodnutí správních orgánů

obou stupňů trpí nedostačujícím odůvodněním, a je proto důvod je zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ohledně profesních vazeb dochází ke značnému zjednodušení v podání žalovaného. Z § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu plyne, že účelem pobytu může být např. vazba profesní, není pravdou konstatování žalovaného, že profesní vazby rozhodné nejsou. Je pravdou, že osobní vazba, zda tedy žadatel pobývá v České republice alespoň 185 dnů v kalendářním roce, je vždy primární. Tato osobní vazba však byla prokázána, navíc byly navrhovány další osoby ochotné prokázat obvyklý pobyt žalobci. Žalobce, coby žadatel o udělení řidičského oprávnění, navrhoval výsledky svědků, kteří mohou potvrdit, že se skutečně v České republice zdržuje dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, jedná se o svědky: M.Č., bytem..., S.Á...., R.L...., a T.L.... Je zcela irrelevantní, zda mají tyto svědci trvalý pobyt na jiné adrese. Tito svědci přišli do styku pravidelně se žalobcem za posledních několik měsíců, jednali s ním, hovořili s ním, navštěvovali jej apod., hlavně však mohou potvrdit, že se žalobce pravidelně v České republice zdržuje.

Výsledky navrhovaných svědků provedeny nebyly, odůvodnění takového postupu je svévolné a přičí se rozumnému chápání. Žalovaný má dopředu jasno, co by tyto svědci vypověděli, je přesvědčen o nepodstatnosti jejich výpovědí pro věc samotnou, nesrozumitelné je pak konstatování žalovaného, že z úřední činnosti je známo, že navrhovaní svědci jsou osoby shodných zájmů, které nesporně spojuje takzvaná turistika za řidičskými průkazy. Takové prohlášení žalovaného je zcela nepřipustné a vskutku zjevně nesmyslné, neboť navrhovaní svědci jistě o žádný řidičský průkaz nežádají, žádný shodný zájem je nespojuje v tomto ohledu. Tito svědci by pak byli řádně poučeni správním orgánem I. stupně o svých právech a povinnostech dle správního řádu a Listiny, tímto postupem a odůvodněním se pak žalovaný dopouští zjevné svévole a předpojatosti (podjatosti). Postup správních orgánů je protiústavní, neboť výklad dotčených ustanovení zákona o silničním provozu a konstantní judikatury krajských soudů a Nejvyššího správního soudu je výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, případně výklad podaný správními orgány vybočuje z mezí všeobecně (konsensuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů, jenž tím představuje výklad extrémní, resp. excesivní [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 2519/07 (N 19/48 SbNU 205)].

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K obsahu žaloby se Krajský úřad Karlovarského kraje vyjádřil tak, že žalobce, byť předložil a navrhoval množství důkazních prostředků, nezpochybnitelně neprokázal obvyklé zdržování se na území ČR. Z § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný polemiky žalobce o tom, že ke splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložení potvrzení o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, smlouva o nájmu bytu s počtem místností = 1, na dobu určitou od 30. 6. 2014 do 31. 7. 2014 s možností prodloužení a prodlužování o další dva měsíce, předložení dohody o provedení práce („nábor studentů?!“) pro totožnou autoškolu připravující žalobce ke zkouškám z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, s návrhem svědecké výpovědi osoby působící v téže autoškolě nebo překladatelky, s předložením přihlášky k registraci pro fyzické osoby k dani z příjmů u Finančního úřadu pro Karlovarský kraj bez dalšího, směsice pokladních dokladů (stvrzenek o nákupech) a ústřížků

o zaplacení pohonných hmot, potravin apod., z nichž nelze vyčíst, kdo a proč je platil (*neprokazujících ničehož*), jízdenky z vlaků z Illerstenu ze SRN anebo několik jízdenek na území ČR (*ve svém souhrnu svědčících spíše o opaku než o obvyklém bydlišti na území ČR*), žalobcem vystavené dvě faktury bez návaznosti na údajnou podnikatelskou činnost na území ČR a bez reálného prokázání osobních vazeb k území, za liché.

Žalobce pro své tvrzení, že se skutečně obvykle zdržuje na území ČR, předkládá v mnohém nic neprokazující stvrzenky o platbách a navrhuje svědecké výpovědi osob (Á., Č. a „ubytovatelé“: z úřední činnosti jsou známy první dvě jmenované osoby z mnoha bezpočtu případů zamítnutých žádostí, které jsou v případech žádostí cizinců, převážně Němců, o řidičská oprávnění zainteresovány, ať již jako zmocněnci nebo představitelé autoškol, u nichž se žadatelé připravují ke zkouškám). Žalovaný odmítá žalobcem namítané bezdůvodné neprovedení svědeckých výpovědí správním orgánem prvního stupně, který svůj postoj k návrhu žalobce na svědecké výpovědi těchto dalších svědků odůvodnil v odvoláním napadeném rozhodnutí, navíc za situace, kdy sám žalobce písemně potvrzuje, že má obvyklý pobyt na území SRN. Tvrzení žalobce, že neprovedením takových důkazů údajně došlo k porušení práva na spravedlivý proces, považuje žalovaný za účelové a neopodstatněné jednak odkazem na shora uvedené, a jednak odkazem na § 52 správního řádu, v němž se uvádí, že správní orgán není takovými návrhy účastníků vázán. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, proč nepovažoval předložené dokumenty za postačující především proto, že žalobce nedoložil faktický pobyt, tj. své skutečné osobní a profesní vazby na území ČR. Jelikož žalobce neuvedl takové důkazní prostředky, které by ve svém souhrnu splnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště na území ČR (skutečnými osobními vazbami) prokazovaly, nedal správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost, než žádost zamítnout.

Z povahy věci nelze po správním orgánu požadovat, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí. Podkladem pro rozhodnutí byly rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel rovněž z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se takové skutečnosti známé z úřední činnosti nedokazují, posoudil okolnosti podané žádosti za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy (*viz žalobcova žádost o udělení řidičského oprávnění u jiného kraje na str. 13 ve spisu a další podání žádosti u zdejšího správního orgánu a její zpětvzetí za situace, kdy nebylo možné ani dedukovat, že se na uvedené adrese skutečně zdržuje zákonem požadovanou dobu*).

Žalovaný je přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti předložených „dokladů, ústřižků stvrzenek a potvrzení“ a tvrzené porušení práva na spravedlivý proces ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) pro udělení a držení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uvedených v řidičském průkazu České republiky jednoznačně

účelová, tendenční a ve vztahu s neprokázáním obvyklého bydliště na území ČR bezpředmětná. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce (vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby) na území České republiky předloženy nebyly. S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 4. 3. 2016 účastníci řízení setrvali na argumentaci obsažené v jejich písemných podáních, tj. v žalobě, vyjádření žalovaného k žalobě a replice.

V. Posouzení věci krajským soudem

V posuzované věci se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. K tomu je na místě uvést, že má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí z toho, že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí řádně nevypořádaly s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu správního řízení [§ 68 odst. 3 správního řádu]. Takovou vadu zdejší soud neshledal. Oba správní orgány se přezkoumatelným způsobem vypořádaly s jednotlivými námitkami žalobce. Důvody rozhodnutí správních orgánů jsou v rozhodnutích vyloženy zcela jasně a nejsou vnitřně rozporné.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Bylo na žalobci, aby ve správním řízení prokázal existenci svého obvyklého bydliště na území České republiky, tj. že na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává samostatnou výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě. Zákon přitom demonstrativně vymezuje, co se zde rozumí osobními vazbami.

Hmotněprávním i procesním aspektům obvyklého bydliště cizince na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu se podrobně věnuje soudní

praxe. Z aktuálních rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu k těmto otázkám je namístě odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, čj. 7 As 287/2014-36.

V § 52 správního řádu se praví: Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení [*věta první*]. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci [*věta druhá*].

Soud má za to, že povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 věty první tohoto zákona zatěžuje účastníka řízení zejména tehdy, žádá-li o přiznání určitého oprávnění. V takových případech má správní orgán povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 věty druhé uvedeného zákona především proto, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Uvedená interpretace není podle názoru soudu v rozporu ani s § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zákonodárce u této základní zásady činnosti správních orgánů použil dikci ne „postupuje správní orgán tak, aby *zjistil* stav věci“, nýbrž „postupuje správní orgán tak, aby *byl zjištěn* stav věci“, z čehož se dá usuzovat na to, že v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá tohoto zákona), zatímco v řízeních, v nichž má být na žádost přiznáno oprávnění, je správní orgán sice rovněž povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první uvedeného zákona), ale okolnosti důležité pro ochranu soukromého zájmu žadatele mohou být zjišťovány tak, že žadatel je – neučinil-li tak už v žádosti – správním orgánem vyzván, aby takovéto okolnosti tvrdil a na podporu svých tvrzení označil či předložil příslušné důkazy. Zde je na místě připomenout také ust. § 50 odst. 2 věty třetí správního řádu, podle něhož nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Z dikce „*povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“ plyne, že tu významnou roli hrají procesní instituty „povinnost tvrzení“ a „povinnost důkazní“. Povinnost tvrzení znamená povinnost účastníka řízení tvrdit rozhodné skutečnosti. Povinnost důkazní znamená povinnost účastníka řízení předložit nebo alespoň označit důkazní prostředky k prokázání tvrzených skutečností. Důkazní povinnost se vztahuje k určité tvrzené skutečnosti. Bez tvrzení určitých skutečností si lze jen obtížně představit důkazní povinnost. I když je zde úzká souvislost mezi povinností tvrzení a povinností důkazní, lze říci, že povinnost tvrzení je primární a povinnost důkazní sekundární.

Jednou z podmínek udělení řidičského oprávnění osobě, která nemá na území České republiky trvalý pobyt, je, že prokáže, že na našem území je místo, kde tato osoba buď pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu stanovených činností na území České republiky [§ 2 písm. hh) bod 1 zákona

o silničním provozu], nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává stanovenou činnost v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou [§ 2 písm. hh) bod 2 téhož zákona]. Jelikož osobními vazbami se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, je zřejmé, že jde o skutečnosti, o nichž má povědomost především žadatel o udělení řidičského oprávnění. K pobývání na místě nebo k pobývání a vracení se na toto místo musí nadto docházet po delší dobu, která pro bod 1 činí „alespoň 185 dnů v kalendářním roce“ a pro bod 2 je vymezena znaky „pravidelně“ a „není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou“. Žadatel je povinen tvrdit a prokazovat hlavně okolnosti svědčící o jeho osobních vazbách, správní orgán je nadále povinen zjišťovat okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (a pro posouzení daného případu). Nesplní-li žadatel své povinnosti, zpravidla to bude mít za následek nevyhovění jeho žádosti.

Soud sdílí názor správních orgánů, že z povahy věci nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti (k tomu srov. zejména § 52 větu první správního řádu).

K předmětné otázce se zdejší soud setrvale vyjadřuje jednoznačným způsobem: *„Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.“* (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2014, čj. 57A 96/2013-41).

V přezkoumávané věci není argumentace žalobce postavena na tom, že má na území České republiky trvalý pobyt. Vzhledem k absenci tvrzení však není jednoduché posoudit, zda skutková zjištění měla podle žalobce být subsumována pod § 2 písm. hh) bod 1 či 2 zákona o silničním provozu. Soud má za to, že souběh těchto podmínek u jednoho žadatele by byl záležitostí výjimečnou [arg. „nebo“].

V daném případě pokládá soud za zcela zásadní, že žalobce nepředložil dostatečně konkrétní tvrzení o svých osobních vazbách k místu pobytu. Správní orgány se od žalobce zejména nedozvěděly, z jakého konkrétního důvodu (kromě žádosti o udělení řidičského oprávnění) pobývá na území České republiky, ani jak často se v místě pobytu na území České

republiky zdržuje. Některé z předložených listin by nasvědčovaly výkonu podnikatelské činnosti a výkonu závislé práce. V § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu se ovšem rozlišují „důvody osobních vazeb“ a „důvody podnikání, výkonu jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce“ [arg.: „a případně zároveň i“]. Důvody podnikání atd. tedy nepředstavují důvody osobních vazeb. Podnikání, výkon jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce samy o sobě nestačí k naplnění podmínek obvyklého bydliště. Některé skutečnosti navíc jdou v podstatě proti sobě: pro naplnění podmínek podle § 2 písm. hh) bodu 1 zákona o silničním provozu je irrelevantní podnikání atd. v jiném státě (*in concreto*: v Německu), kdežto pro naplnění podmínek podle § 2 písm. hh) bodu 2 tohoto zákona je naopak irrelevantní podnikání atd. v České republice.

Žalobce, jak již bylo řečeno, nekonkretizoval ani frekvenci svého pobytu na adrese... Navzdory tomu byly v řízení shromážděny podklady pro rozhodnutí. Jedná se o smlouvu o nájmu bytu (29. 5. 2014), čestné prohlášení R. L. (9. 7. 2014), potvrzení čtyř osob (bez uvedení data vyhotovení), pokladní doklady o zaplacení nájemného, dodatky č. 1 a č. 2 ke smlouvě o nájmu bytu (1. 8. 2014 a 26. 9. 2014), potvrzení T. L. (bez uvedení data vyhotovení) a potvrzení R. L. (13. 10. 2014). Smlouva o nájmu bytu, čestné prohlášení R. L., pokladní doklady o zaplacení nájemného a dodatky č. 1 a č. 2 ke smlouvě o nájmu bytu neprokazují bez dalšího faktické užívání předmětného bytu na území České republiky. V potvrzení čtyř osob se uvádí jen to, že se s žalobcem několikrát potkaly nebo ho viděly, v potvrzení T. L. je uvedeno pouze to, že žalobce na adrese ...několikrát viděl a mluvil s ním. R. L. potvrzuje, že žalobce plně využívá bytovou jednotku ... pro své účely a minimálně 3-4 x týdně v uvedeném bytě přebývá. Toto sdělení se však dostává do očividného rozporu s tím, že žalobce má současně mít pracovní úvazek v rozsahu 35 hodin týdně v poněkud vzdáleném Bellebergu (a nevlastní řidičské oprávnění). Nemůže být tedy divu, že správní orgány v přezkoumávané věci neshledaly ani naplnění zákonných znaků „pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce“ nebo „pravidelně se na toto místo vrací“.

Žalobce správnímu orgánu předložil poměrně velké množství dalších listin. Jelikož tu však nejsou v tomto ohledu uplatněna žádná tvrzení, nelze zde ani uvažovat o tom, že v přezkoumávané věci byly prezentovány podstatné skutečnosti a důkazy k jejich prokázání. Soud zdůrazňuje, že správní orgán není povinen za žadatele domýšlet příslušná tvrzení – správní orgán je povinen předložená tvrzení posoudit, nikoli je na místo žadatele vytvářet. I tak se zejména správní orgán prvního stupně předloženým listinám dostatečně věnoval.

Podle § 52 věty druhé správního řádu správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. To samozřejmě nezbavuje správní orgán povinnosti zabývat se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí i otázkou, proč navržené důkazy nebo některé z nich neprovedl. V daném případě podle názoru soudu správní orgány této své povinnosti dostály; v podrobnostech se odkazuje na odůvodnění jejich rozhodnutí.

Jelikož v daném případě absentují tvrzení žalobce o rozhodných skutečnostech, není zde racionálního důvodu se dále zabývat dílčími otázkami dokazování. Lze tak uzavřít, že i podle názoru soudu žalobce neprokázal, že na určitém místě na území České republiky pobýval alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i

z důvodů výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky nebo pobýval z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vracel, ačkoliv podnikal, vykonával jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, tedy neprokázal existenci obvyklého bydliště na území ČR.

Vzhledem k výše uvedenému nemá soud ani za to, že by postup správních orgánů byl protiústavní, že výklad dotčených ustanovení zákona o silničním provozu ve světle provedených důkazů o existenci faktického pobytu žadatele v ČR by byl výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, a že by výklad podaný správním orgánem vybočoval z mezí všeobecně (konsensuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů a tím představoval výklad extrémní, resp. excesivní.

Právě prezentovaná argumentace zdejšího soudu je v souladu i s žalobcem citovanými názory soudní praxe.

V ostatních otázkách je možno odkázat na ustálenou judikaturu, např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 6 As 7/2015-26, a ze dne 29. 4. 2015, čj. 2 As 5/2015-30.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné specifické náklady soudního řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. března 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková